

Kopie
Afgeleverd aan: mr. BRONDERS Bart
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

83186

Uitgifte

Repertoriumnummer 2015 / M64
Datum van uitspraak 06 februari 2015
Rolnummer 2009/AR/1438

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

na tussenarrest
d.d. 22.06.2012

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer

Aangeboden op 10 FEB. 2015
Niet te registreren Anja WILLEMS Adviseur a.i.

COVER 01-00000091664-0001-0008-01-01-1

83187

2009/AR/1438 - In de zaak van:

Het VLAAMS GEWEST,

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, voorheen ten verzoeken van de heer Vlaamse minister voor Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, waarvan de kantoren gevestigd zijn te 1210 Brussel, Phoenixgebouw, Koning Albert II-laan 19, bus 2, thans ten verzoeken van de heer Viceminister-President Vlaamse Minister van Financiën, Begroting en Ruimtelijke Ordening, met kabinet te 1210 Brussel, Phoenixgebouw, Koning Albert-II-laan 19,

woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE, Archimedesstraat 7

tegen:

1. _____,
elders ook geschreven _____), zelfstandige,
wonende te Wervik-Geluwe,

2. _____; vrachtwagenbestuurder,
voorheen wonende te Moorslede- Dadizele,
en thans (volgens laatste conclusies) te Wervik-Geluwe,

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. DECRAMER Marc, advocaat te 8940 WERVIK, Nieuwstraat 23
hebbende als raadsman mr. FLAMEY Peter, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Jan Van Rijswycklaan 16

eveneens inzake verschijnende:
niet meer inzake na tussenarrest d.d. 22.06.2012

PAGE 01-00000091664-0002-0008-01-01-4

_____ (elders ook geschreven _____).
_____, met zetel te Wervik-Geluwe,
9, K.B.O.

hebbende als raadsman mr. DECRAMER Marc, advocaat te 8940 WERVIK, Nieuwstraat 23
hebbende als raadsman mr. FLAMEY Peter, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Jan Van
Rijswycklaan 16

wijst het hof het volgend arrest:

1.

Het hof, anders samengesteld dan bij tussenarrest van 22 juni 2012 en voor wie de partijen de debatten hebben verder gezet, heeft de partijen bij monde van hun raadsliden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de voor hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Partijen legden op volgende data conclusies neer ter griffie, die door het hof als allesomvattende syntheseconclusies in de zin van art. 748bis Ger.W. worden aangezien:

- appellant op 28 mei 2014.
- geïntimeerden op 26 juni 2014.

2.

De bestreden beslissing is nog steeds het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Ieper, derde kamer, op 17 april 2009 gewezen in de zaak die daar gekend was onder algemeen rolnummer 07/201/A, waartegen appellant, zoals reeds beslist in het tussenarrest van 22 juni 2012 tijdig, geldig naar de vorm en ontvankelijk hoger beroep heeft ingesteld.

Middels genoemd tussenarrest heeft het hof, na te hebben vastgesteld dat onderhavig geschil kadert in de mogelijkheid/procedure die voorzien was/is in art. 157 § 4 DORO – thans art. 6.1.50 §4 VCRO¹, de rechtspleging geschorst totdat definitief zou zijn beslist over de

¹ - "DORO": het Decreet van 18 mei 1999 houdende de Organisatie van de Ruimtelijke Ordening,
- "VCRO", de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende de coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening, in werking getreden op 1 september 2009.

strafvordering, wat inmiddels gebeurd is bij in kracht van gewijsde getreden arrest van de 10^e (correctionele) kamer van dit hof van 29 maart 2013 in de zaak C/609/13.

3.

Voor een overzicht van de voornaamste feiten die aan het geschil ten grondslag liggen, van het voorwerp van het geschil en van de inhoud van het bestreden vonnis, verwijst het hof partijen korthedshalve naar voornoemd tussenarrest.

4.

Na tussenarrest beogen partijen in hun syntheseconclusie in essentie het volgende.

4.1. Appellant beoogt dat het bestreden vonnis zou worden teniet gedaan in de mate dat daarin het kwestieuze dwangbevel, voor zover als gegeven aan eerste en tweede geïntimeerde, onwettig en van generlei waarde werd verklaard en dat de uitvoering daarvan werd verboden en in de mate dat appellant werd verwezen in (een gedeelte van) de gedingkosten, zoals ze in het vonnis werden begroot. Appellant vordert dan ook dat de oorspronkelijke vordering van eerste en tweede geïntimeerde dienaangaande als ongegrond zou worden afgewezen en dat zij zouden worden verwezen in de gedingkosten van beide instanties, met dien verstande dat het Vlaams Gewest geen aanspraak maakt op enige rechtsplegingsvergoeding.

4.2. Geïntimeerden beogen de afwijzing van het hoger beroep als ongegrond en de verwijzing van appellant in de gedingkosten van beide instanties, waarbij ook zij geen aanspraak maken op enige rechtsplegingsvergoeding.

5.

5.1. Middels voormeld in kracht van gewijsde getreden arrest van de 10^e (correctionele) kamer van dit hof van 29 maart 2013 werden beide geïntimeerden definitief strafrechtelijk veroordeeld voor feit "G 1", waarvan de omschrijving reeds op p. 25 van het tussenarrest in extenso werd weergegeven.

Dit feit "G 1" had meer bepaald betrekking op hetzelfde (bij P.V. van 15 september 2006 vastgestelde) feit van doorbreking van het (op 18 augustus 2006 bekrachtigde) stakingsbevel van 11 augustus 2006, waarvoor ook de kwestieuze administratieve geldboete werd opgelegd.

Geïntimeerden kunnen hun strafrechtelijke aansprakelijkheid dienaangaande thans niet meer nuttig betwisten zonder het gezag van gewijsde van voormeld correctioneel arrest te schenden.

5.2. Evenwel dienen geïntimeerden te worden bijgetreden waar zij stellen dat het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" (dat onder meer werd opgenomen in art. 14, lid 7 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake de Burgerlijke en Politieke Rechten) zich ertegen verzet dat zij, na genoemde definitieve strafrechtelijke veroordeling voor genoemd feit, voor hetzelfde feit nog een tweede maal zouden worden gesanctioneerd middels een administratieve geldboete.

Appellant wordt dan ook niet gevolgd wanneer hij stelt dat voormeld rechtsbeginsel niet zou geschonden worden omdat de administratieve geldboete en de strafrechtelijke veroordeling een wezenlijk verschillende finaliteit zouden hebben, m.n. "preventief" wat de administratieve geldboete betreft en "repressief" wat de strafrechtelijke sanctie betreft.

Appellant omschrijft dit onderscheid verder als volgt:

- de administratieve geldboete zou als finaliteit hebben om *middels een patrimoniale sanctie de preventief gestaakte rechtsonderhorige te weerhouden van het schenden/doorbreken van het hem opgelegde stakingsbevel, en dit los van de grond van de zaak en in afwachting van een uitspraak (omtrent de herstellvordering) door de bodemrechter,*
- de strafrechtelijke veroordeling zou als finaliteit hebben *de doorbreking van een stakingsbevel te bestraffen los van de bekommernis dat het onderliggend stakingsbevel naar de toekomst toe nog moet gehandhaafd worden, waarbij de loutere doorbrekingsdaad wordt geïnterpreteerd als onderdeel van de geïnterpreteerde stedenbouwkundige wederrechtelijkheid op grond waarvan de bodemrechter zal moeten oordelen of deze als voldoende grond kan dienen voor het opleggen van een herstelmaatregel.*

Zowel de strafsanctie voorzien in art. 6.1.1., lid 1, 5° VCRO (d.i. voorheen art. 146, lid 1, 5 DORO) als de administratieve geldboete zoals voorzien in art. 6.1.49 § 1, lid 1 VCRO (d.i. voorheen art. 156, § 1, lid 1 DORO) sanctioneren in onderhavig geval dezelfde gedraging.

In concreto gaat het zoals gezegd telkens om het op 15 september 2006 vastgestelde doorbreken van het (op 18 augustus 2006 bekrachtigde) stakingsbevel van 11 augustus 2006 dat wordt geïnterpreteerd.

In de aangehaalde bepalingen wordt deze gedraging omschreven als "*het voortzetten van handelingen in strijd met een (door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur) bekrachtigd bevel tot staken*".

Ook met de administratieve geldboete wordt aan de overtreder a-posteriori, d.i. eerst nadat een doorbreking werd vastgesteld, een sanctie opgelegd die hem in zijn patrimonium treft. Onverminderd de mogelijkheden die de overtreder heeft om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling te bekomen of om de rechtsgeldigheid van de opgelegde boete aan te

vechten, is het zo dat de sanctie effectief is, ook al volgen er in de toekomst geen nieuwe doorbrekingen.

Net zoals de strafrechtelijke veroordeling, sanctioneert de administratieve geldboete aldus post factum de kwestieuze gedraging, en dit zelfs op onvoorwaardelijke wijze.

Dit sanctioneren gebeurt onmiskenbaar met de bedoeling de overtreder ervan te weerhouden opnieuw gelijkaardig gedrag te vertonen, of m.a.w. te recidiveren; het is uiteraard de bedoeling dat de overtreder, die aan den lijve heeft ondervonden wat de gevolgen zijn van zijn eerdere doorbreking, ertoe aangezet wordt om zulks niet opnieuw te herhalen, hetzij met betrekking tot het reeds doorbroken stakingsbevel, hetzij met betrekking tot een nieuw stakingsbevel (zoals dat vaak wordt uitgevaardigd op het ogenblik dat de doorbreking van het eerste stakingsbevel wordt vastgesteld, wat ook hier het geval geweest is).

Maar evenzeer beoogt een strafrechtelijke sanctie, specifiek opgelegd met betrekking tot het doorbreken van een stakingsbevel, de veroordeelde tot betere inzichten te brengen naar de toekomst toe opdat hij niet zou recidiveren.

Daarbij is nergens voorgeschreven dat diegene die het stakingsbevel doorbroken heeft slechts kan worden vervolgd op het ogenblik dat ook de strafvervolgning wordt ingesteld voor de feiten/inbreuken die aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van het doorbroken stakingsbevel, laat staan op het ogenblik dat een op deze feiten geënte herstelvordering wordt ingesteld en laat staan louter in functie daarvan.

Het doorbreken van het stakingsbevel betreft een afzonderlijke incriminatie, waarvan de overtreder trouwens een andere persoon kan zijn dan diegene die strafrechtelijk kan worden aangesproken voor de feiten die tot het opleggen van het stakingsbevel aanleiding hebben gegeven.

Het moge nog zo zijn dat de regelgever met de administratieve geldboete:

- een instrument in het leven heeft willen roepen dat de administratie toelaat om (uiteraard wanneer de wettelijke voorwaarden daartoe vervuld zijn) ten aanzien van eender welk doorbreken van een stakingsbevel kort op de bal te spelen (en m.n. zonder voorafgaandelijke rechtelijke tussenkomst, maar onverminderd de rechterlijke wettigheidscontrole a-posteriori),
- een ontradend en dus preventief effect heeft beoogd,
- van oordeel was dat het (alleen) strafbaar stellen van voormeld handelen onvoldoende was,

maar ook dat laat, het hoger onder randnummer 5 gestelde in overweging nemend, niet toe te besluiten dat indien, zoals in onderhavig specifiek geval, geïntimeerden voor de betrokken doorbreking reeds definitief strafrechtelijk werden veroordeeld, zij nogmaals met de (door

hen voordien tijdig aan de wettigheidscontrole van de rechter onderworpen) administratieve geldboete kunnen worden gesanctioneerd.

Gelet op dit alles dient de bestreden beslissing te worden bevestigd, weze het op andere gronden.

6.

Als in het ongelijk gestelde dient appellant te worden verwezen in de gedingkosten van beide instanties.

Het hof stelt vast dat partijen (in overeenstemming met de van na het bestreden vonnis daterende rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dienaangaande - zie ook Grondwettelijk Hof, 8 maart 2012, arrest nr. 43/2012, www.grondwettelijkhof.be, en 25 april 2013, arrest nr. 57/2013, www.grondwettelijkhof.be) niet langer aanspraak maken op enige rechtsplegingsvergoeding, en dit ook niet wat eerste aanleg betreft.

Waar de eerste rechter appellant heeft verwezen in een rechtsplegingsvergoeding en appellant hiertegen hoger beroep heeft ingesteld, dient het bestreden vonnis op dit punt te worden hervormd.

7.

Alle anders luidende conclusies worden door het Hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verder oordelend na tussenarrest, waarin het hoger beroep van appellant reeds ontvankelijk werd verklaard.

Verklaart het hoger beroep slechts in zeer geringe mate gegrond.

PAGE 01-00000091664-0007-0008-01-01-4

83193

Bevestigt het bestreden vonnis in de mate dat het door appellant bestreden werd, weze het op andere gronden, behoudens in de mate dat appellant werd verwezen in een rechtsplegingsvergoeding begroot in hoofde van eerste en tweede geïntimeerden en dienaangaande opnieuw oordelend, zegt dat appellant aan eerste en tweede geïntimeerde geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is.

Verwijst appellant in de gedingkosten van deze instantie, die enkel nuttig te begroten zijn aan de zijde van eerste en tweede geïntimeerde op nihil.

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw M. Beerens

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer M. Baranyai

Raadsheer,

De heer Ph. Moens

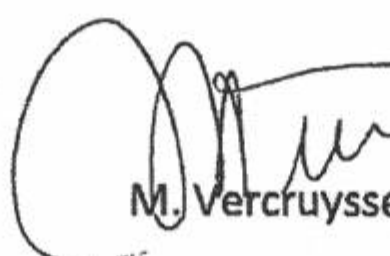
Raadsheer,

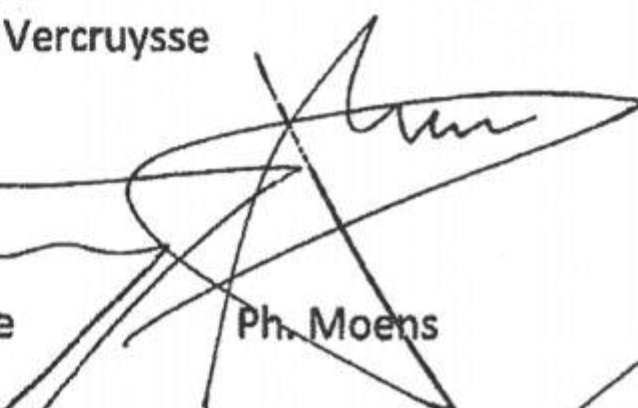
en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op zes **februari tweeduizend en vijftien,**

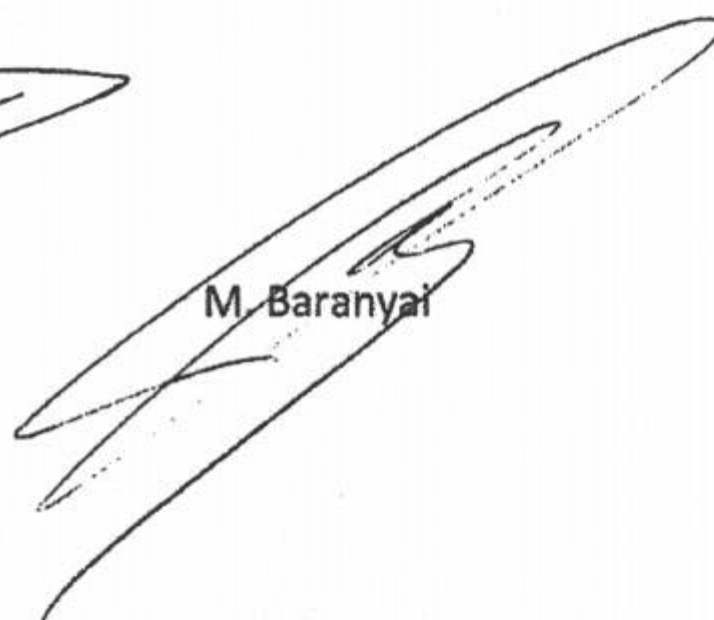
bijgestaan door

Mevrouw M. Vercruysse

Griffier.

M. Vercruysse

Ph. Moens

M. Baranyai

M. Beerens

